

A Balaguer no hi ha rucs

Aquesta és una història que us farà esgarrijar i alhora riure. Estem en el segle XXI i per a nosaltres és impossible pensar en passar gana de veritat i haver de menjar qualsevol cosa. Quan dic això vull dir haver de menjar rates, escarabats, males herbes, tubercles impossibles i tota mena de menges, que si no és en un restaurant d'anomenada i molt de moda, ni ens passaria pel cap, actualment, haver de menjar. S'ha posat de moda tenir experiències culinàries extremes, però de ben segur, que com ha passat sempre, et donen gat per llebre o garses per perdius. Bé, els habitants d'edat més avançada de la ciutat recordaran un episodi ocorregut durant els anys 60 que si més no, es podria considerar peculiar, fastigós, injustificable, reprobable o tal com us ho explicaré, una anècdota més de la nostra ciutat i dels seus habitants. Això no significa pas que els balaguerins i balaguerines que ho van viure no s'avergonyeixin del fet o fins i tot que no ho expliquin a ningú.

Ja us ho explico jo: "Corrien els anys 60 del segle XX i la dura postguerra es començava a esvanir i la ciutat emergia pròspera i activa. Els petits comerciants, fabricants i treballadors humils van ser els qui la van aixecar i la van fer sortir de la pobresa i entrar en la prosperitat. També hi havia, la Guàrdia Civil. Però ja se sap, sempre hi ha empresaris deshonestos, gent corrupta i qui simplement s'aprofita de les desgràcies alienes. Mai tan ben dit. A prop de la plaça Mercadal hi ha tot un seguit de carrers i carrerons on antigament hi havia els comerços, el que ara anomenem comerç de proximitat. Sí, al carrer de la Cadena hi havia una petita carnisseria on despatxaven carn al detall i venien uns embotits boníssims, casolans i artesans, com agrada a tothom. La petita botiga era regentada per un home malcarat i murri i era

coneguda com Cal Pescador. Durant uns anys va tenir molta anomenada pel que fa als seus embotits i les mestresses de casa hi feien la seva compra setmanal. Per la Festa Major, hi havia cua a fora i tot, deien que les carns de Cal Pescador eren les millors de Balaguer i al millor preu. Els millors talls i les millors llonganisses eren reservades a les autoritats. Bé, fins aquí res a dir, però a poc a poc la gent es sentia encuriosida pel fet de trobar carn bona a preus barats i ja se sap, sempre hi ha qui pregunta massa. El carnisser no deia d'on sortia la carn que venia, deia que l'anava a buscar personalment a l'escorxador municipal, avall avall carrer Miracle enllà. Ningú ho posava en dubte però és que aquelles botifarres i llonganisses eren tan bones que semblava mentida que un home com aquell pogués transformar la carn en un menjar tan exquisit i assequible. Van passar els anys i la fama continuava fins que un homenet esquifit i repentinat va arribar un dia a la ciutat. Era funcionari del jutjat i l'havien traslladat a Balaguer gràcies a un ascens. L'home va arribar un dia de novembre a cavall del seu ruc i es va parar a la plaça. Va demanar habitació a la fonda España i s'hi va instal·lar. Va deixar el ruc a la porta i el va lligar amb l'anella destinada a mantenir-lo fora. Quan va tornar d'endreçar la poca roba que duia, dues camises, uns pantalons i tres mudes, no va trobar el ruc a la porta i se'n va estranyar. Es va fixar que no n'hi havia cap més i això que hi havia 5 anelles més, va preguntar a la mestressa i ella li va dir que no en sabia res. L'home, amoïnats, va decidir fer un tomb per la plaça, carrer Major, carrer d'Avall, carrer Botera i després va girar cap al carrer Cadena. No s'ho podia creure, va veure entrar el seu ruc per la porta del darrera d'una petita carnisseria. Decidit, i amb l'autoritat que li conferia ser funcionari de l'Estat va preguntar pel seu animal. El carnisser, el va mirar i li va dir que no n'havia vist

cap de ruc. L'home no s'ho podia creure, l'havia vist entrar ell mateix. Com que de seguida es va adonar que el sorrut carnisser li volia prendre el pèl o el prenia per ruc, va marxar, es va dirigir al "Cuartel" i va posar una denúncia. La Guàrdia Civil, atesa la formalitat del funcionari i per companyonia li van fer cas en tot i es van dirigir a la carnisseria. Curiosament, ja havien sentit rumors sobre el fet que a Balaguer no hi havia rucs, de fet, no se'n veien pel carrer, tot i que hi ha un barranc que en porta el nom i que a l'època eren de gran utilitat. Les "civileres", és a dir, les esposes dels guàrdies civils anaven a comprar a Cal Pescador i s'hi deixaven diners, ja se sap, el "cuerpo" s'ha d'alimentar bé i eren sempre ben tractades i s'enduien les millors llonganisses. Bé, costums a part, la denúncia va tenir èxit i es va procedir a investigar el cas. Dos agents amb tricorni van entrar a l'obrador de la carnisseria, on feien el "mandongo" i van contemplar, amb horror, el ruc que buscaven esquarterat de dalt a baix i al carnisser, fent anar la trinxadora de carn i embotint unes llonganisses de ruc llarguíssimes. Vet aquí el misteri dels rucs i de la carnisseria, a Balaguer no hi havia rucs de quatre potes però sí de dos, els més ben alimentats i els que lluien "cuerpo". Ja ho diu la dita, mentre hi hagi rucs es faran albardes."

Vet aquí els preus baixos i la carn boníssima que va alimentar les panxes i les tafaneries durant una temporada i qui havia menjat d'aquella carn no en va dir res, ningú vol ser ruc.

Margarida de Montferrat